

домінують саме у тих місцевостях, де проживають нації, корінні для певної території держави.

Проблема двомовності, на жаль, є предметом досліджень та уваги переважно освітян та лінгвістів, політикам та широкому загалу до неї байдуже. Тему мови педалюють у певні моменти політологів та істориків. Дискусіями про мовні закони, мови викладання, мови засобів інформації, сфери обслуговування не стихають від початку Незалежності. Особливої гостроти вони набувають, коли тій чи іншій можновладцям потрібно відволікти увагу від економіки. Саме в такі моменти топові політики та засоби масової інформації починають нав'язливі дискусії навколо мовних питань, обговорення яких витісняє на другий план справді надважливі проблеми економічного розвитку, “перезавантаження” влади чи перерозподілу власності. Коли власність, влада досягнута та розподілена, стихають і дискусії про мову.

Список літератури:

1. Вайсгербер Й.-Л. Родной язык и формирование духа / Пер. с нем., вст.ст. и коммент. О.А. Радченко. Изд.2. М.: Эдиториал УРСС, 2004. 232с.

2. Іванішин В., Радевич-Вінницький Я. Мова і нація. Тези про місце і роль мови в національному відродженні України.

URL: http://uareferat.com/%D0%9C%D0%BE%D0%B2%D0%B0_%D1%96_%D0%BD%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F – Мова і нація.

Майдебуря К.

НТУ «ХП»

ІСТОРІЯ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ СПОРТУ І ПОЛІТИКИ

Спортивні змагання давно стали засобом демонстрації сили і ідеологічним знаряддям у руках політиків. Різноманітні змагання були способом демонстрації сили державних утворень. Перша епоха Олімпійських

ігор (776 р. до н.е. – 396 рр.) хоча і не була такою залежною від політичної кон'юнктури, однак мати свого чемпіона для кожного поліса було справою престижу – церемонія повернення переможця була дуже символічною. Атлет приходив у місто через пролом у стіні (такий жест демонстрував, що місту з такими громадянами стіни не потрібні), він отримував грошову винагороду та на його честь зводили статую. Еліни першими використали спортивні змагання для ідеологічного протистояння поміж полісами.

У темному Середньовіччі антична культура атлетики і змагань залишилася у минулому. Однак на зміну боксу, бігу та перегонам на колісницях прийшли змагання лицарів-латників. Перший лицарський турнір пройшов у Франції близько 1060 року. Герої цих змагань, як от Гійом ле Марешаль, стали бажаними гостями в усіх європейських господарів – турніри відігравали для лицарів роль своєрідних «переглядів». Для можновладців турніри стали способом демонстрації своєї влади і багатства – турніри організовувалися і на найвищому рівні, наприклад, по закінченню першого етапу Столітньої війни, у Англії за участю полоненого короля Іоана Доброго.

Прошло дуже багато часу до того, як спорт знову заволодів увагою людських мас. Міжнародний Олімпійський рух, який ставив за мету відродити цікавість до спорту, зміг із цим впоратися, однак на зміну аматорам і ентузіастам прийшли люди зацікавлені у спорті, як демонстрації престижу. Олімпіади мало коли окупалися – збудовані спорткомплекси навряд могли знадобитися комусь іще. Так Німеччина приймає у 1936 році одразу дві Олімпіади – зимову і літню, з однією метою – продемонструвати переваги нацистського управління. Німецькі спортсмени змогли виграти медальний залік, поклавши початок масовому використанню фармацевтичних препаратів для поліпшення своїх результатів. Тоталітарний Радянський Союз, у свою чергу, посилав на першу свою Олімпіаду 1952 року спортсменів із завданням виграти медальний залік – друге місце призвело до невдоволення радянського керівництва і відставки більшості спортивних функціонерів і тренерів збірної.

Олімпійські ігри часів «холодної війни» проходили під знаком протистояння двох систем. Олімпіада у Москві 1980 р. стала апогеєм боротьби – Радянський Союз привідкривав залізну завісу лише для того, щоб замилити очі іноземцям благополуччям радянського народу, горою дешевих продуктів і чіткою організацією – так керівництво СРСР планувало приховати кризу радянської моделі, яка щороку наростала. Бойкот шістдесяти п'ятьма федераціями московських ігор продемонстрував, що спорт тісно пов'язаний з політикою. Бойкот-відповідь соцкраїнами Олімпіади у Лос-Анджелесі це наочно підтвердив.

Здавалось, що після розпаду СРСР олімпійський рух деідеологізується. Однак насправді країни-господарі Олімпіад використовують факт її проведення на користь демонстрації сили – так Олімпіада у Пекіні 2008 року, яка на церемонії закриття була названа найкращою олімпіадою в історії стала наочною демонстрацією китайського «економічного дива» і повернення Піднебесної до ряду великих держав – організаційна перемога знову таки була підтверджена перемогою Китайських спортсменів у медальному заліку.

За таким сценарієм і зі схожою метою проходила Зимова Олімпіада у Сочі, однак замість демонстрації Російської сили вона стала сприйматися у своїй країні і закордоном, як маневр, що повинен відволікти громадян Росії та іноземців від кризи, що стрімко посилюється.

Ймовірно для цього ж українське керівництво прагнуло провести Львівську Олімпіаду 2020 року. Офіційна відмова від заявки натомість засвідчила визнання проблем і кризи українським урядом і спортивними функціонерами – спортивна подія такого рангу наразі є дорогою забаганкою, доступною лише стабільним і заможним. Для тих держав, які прагнуть підняти свій престиж за допомогою Олімпіади, за відсутності інших факторів прогресу, «свято спорту» може створити протилежний ефект.

Таким чином історія свідчить, що великого спорту без політичної складової не існує.